

Я знаю став один бездонний
В гірській закутині глухій,
Дрімливий, тихий, вічно сонний,
Мов потонулий у нічній
Симфонї, — знаю став бездонний.

Кругом його високі скелі,
Покриті мхами, ялівцем,
Мов з криці викуті й застигли.
Між ними місяць йде хильцем
Купатися в холодній хвилі.

І видно в північну годину,
Як по воді він тче мережку
І як крізь хвилю темно-синю
Сріблито-склисту стелить стежку
На землю з неба, з хмар в долину.

А тихо тут і так спокійно,
Як у душі, що збулась горя.
Лиш мрії-сни літають рійно,
І з-поза скель порання зоря
Встає таємно, боговійно.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «В Розтоках»](#);